

[Søren P. Larsen.]

Stigningen i organiserede og Stigningen i beskæftigede organiserede, faar man praktisk talt det samme Tal, nemlig en Stigning paa 114 629 i det ene Tilfælde og i det andet Tilfælde 114 639. Fører man Folk, som har Beskæftigelse, ind i Organisationerne, saa vil det paavirke Gennemsnitsprocenten, saa den bliver nedadgaende, og vi ser da ogsaa af Statistikken paa Side 11, at Gennemsnitsledigheden i 1937 var 21,9 og i 1938 21,5 pCt., trods det, at selve det absolutte Tal af ledige var større i 1938 end i 1937.

Jeg maa sige, at det ogsaa er en ganske fornøjelig Forklaring, Socialministeren giver, naar han siger, at han har foranstaltet en Undersøgelse ovre i Ministeriet, hvorefter der, hvis man havde haft den samme Kontrol i 1939, som man havde i 1929, skulde forsvinde 30 000. Jeg vil da haabe, man har mere fornuftige Ting at beskæftige Embedsmændene i Ministeriet med end at sidde og udarbejde saadanne Tankeeksperimenter. Men i øvrigt, selv om man trækker de 30 000 fra, saa bliver Arbejdsløsheden jo lige stor endda, og det er jo forfærdende store Tal, man der har at gøre med.

Den højtærede Socialminister var glad ved sine Beskæftigelseslove, og jeg skal ikke misunde ham dem, men jeg vil kun sige, at Resultaterne er jo ikke ret store. Det er muligt, at der kunde være kommet mere ud af denne Lovgivning, hvis den havde været udformet paa en nogen anden Maade, for naar der ingen nævneværdige Resultater fremkommer af denne Lovgivning — der er jo arbejdsløse nok, og der er Millionbeløb nok stillet til Raadighed her —, saa ligger det nær at antage, at der er noget ved Lovens Udformning, som bør ændres, og som bør ændres inden saa længe, for man kan ikke i det lange Løb fortsætte denne Politik med de Resultater, som man har paa disse Omraader.

Jeg hørte jo, at den højtærede Statsminister vilde fortsætte den samme Politik, og det gør mig for saa vidt ondt, ikke mindst for de mange Tusinde ledige, som vil spejde baade i Bladene og maaske ogsaa i Aften vil lytte til Radioen, om ikke der lød et Ord fra Regeringens Side om, at man havde udarbejdet Planer, havde et

Program, der havde til Formaal at nedbringe Arbejdsløsheden i Løbet af Sommeren, skal vi sige til Halvdelen. Jeg synes jo ikke, at det store Socialdemokrati kan gaa til Valg paa en saadan Arbejdsløshed uden at have en virkelig haandfast Henviisning til, hvad man bør foretage sig paa disse Omraader. Naar man — som i Vinter — er oppe paa over 150 000 ledige, er det Tusinder af Menneskeskæbner, der drejer sig om, ikke mindst naar Arbejdsløsheden har været saa længe, som Tilfældet er, og alt, hvad der hedder Reserver i Smaaahjemmene derfor praktisk talt er opbrugt. Vi ser da ogsaa det beklagelige, at der af og til forefalder Misligheder. Vi har rettet Forespørgsler til Socialministeren om, hvad man kunde gøre for at undgaa dette, for det er dobbelt beklageligt for dem, der lever paa Understøttelse, hvis de Regler, de skal have Understøttelse efter, ikke er affattet paa saa fast og fyldestgørende en Maade, at man ikke frister dem til at forsøge at omgaa de Bestemmelser, der forefindes.

Jeg havde troet, at Regeringen havde et virkeligt Arbejdsprogram for det kommende Aar, saa at man med nogen Grund fra Regeringens Side kunde sige: Nu sætter vi ind paa disse Omraader, og saa vil vi faa Bugt med Halvdelen eller maaske det meste af Arbejdsløsheden i det kommende Aar. — Men Regeringen har ingen Plan. Regeringen har intet Program — den har faktisk intet Haab om at skabe bedre Tilstande. Derfor nøjes man med den svage Udtalelse, som Statsministeren har fremsat: at man vil fortsætte, som man har begyndt, vil se paa Forholdene, efterhaanden som de udvikler sig, og hjælpe lidt paa dem. Hvis man nu vil være ondskabsfuld — hvad jeg naturligvis ikke vil —, kunde man jo læse op af Statministerens Aabningstaler fra Rigsdagens Sammentræden. Den højtærede Statsminister vilde da se, at han 10 Gange har peget paa Arbejdsløsheden: nu skulde der gøres noget, nu skulde der ske noget. Men Resultatet, den store Arbejdsløshed, er meget alvorligt, og det er vor Opfattelse, at hvis vi fortsætter ret mange Aar paa denne Maade, er det ikke alene de Tusinder, der rammes af Arbejdsløsheden, det vil komme til at gaa ud over; saa vil det ogsaa let medføre, at vi faar